

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40/a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. KUOK 32774/2013, sp. zn. KÚOK/3849/2013/ODSH-SD/7469,

t a k t o :

- I. Žalobě se odkladný účinek nepřiznává.
- II. Žaloba se **z a m í t á**.
- III. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 3. 2013, č. j. KUOK 32774/2013, sp. zn. KÚOK/3849/2013/ODSH-SD/7469 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru

občanských záležitostí – přestupkové oddělení (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 15. 10. 2012, č. j. PVMU 121972/2012 16a, sp. zn. OoZ2 1721/2012 Mo, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a to pro porušení ust. § 4 písm. c) cit. zák. Dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu mu byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s st. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žaloba byla podána dne 12. 4. 2013 u Krajského soudu v Ostravě, jenž jako místně nepřislušný soud, věc postoupil usnesením ze dne 10. 12. 2014, č. j. 76 A 13/2013 - 19, Krajskému soudu v Brně.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí žalobou namítá, že je nezákonné z důvodu špatného provedení měření rychlosti. Žalobce je přesvědčen, že nepřekročil rychlost o více jak 30 km/h a zpochybňuje funkčnost silničního rychloměru, který rychlost naměřil. Dále uvádí, že pokud se připouští užívání odchylky, tak je zřejmé, že přístroj neměří zcela přesně a obvinění z toho, že žalobce překročil rychlost o 31 km/h je potom relativní. Žalobce dále v žalobě uvádí, že si je vědom, že rychlost pravděpodobně překročil, avšak nesouhlasí s uvedenou hranicí. S tím také souvisí uložení sankcí. Na závěr žalobce poukazuje na to, že správní orgán neuvádí, kdy proběhla a za jakých podmínek ověřovací zkouška silničního rychloměru.

Současně se žalobou podal žalobce návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Na závěr uvádí, že napadené rozhodnutí ve výroku obsahuje větu: „napadené rozhodnutí Magistrátu města Olomouce atd.“ namísto správného označení „napadené rozhodnutí Magistrátu města Prostějov“, tudíž má žalobce zato, že se uvedený výrok netýká jeho rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k námitce nepřesnosti měřicího zařízení uvádí, že odchylka $\pm 3\%$ je stanovena výrobcem měřicího zařízení pro překročení rychlosti nad 100 km/h, kdy takto stanovená hodnota obsahuje souhrn možných vlivů, které mohou měření ovlivnit a kdy je správním orgánem brána jako průkazná vždy nejnižší naměřená hodnota, což je ve prospěch obviněného. Pokud tedy žalobce naměřenou rychlost zpochybňuje, měl by ji průkazným způsobem dokázat.

Ohledně námítky nesprávně označeného prvostupňového správního orgánu žalovaný podotýká, že se jedná o zcela zřejmou nesprávnost. Zjevný omyl v označení správního orgánu je však dostatečně podložen spisovým materiálem, ze kterého plyne jeho správné znění. Uvedená zřejmá nesprávnost bude žalovaným formou opravného rozhodnutí opravena.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Před projednáním merita věci vyzval soud žalobce, aby ve lhůtě mu stanovené za účelem rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě předložil: pravdivě vyplněný formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“), potvrzení o stavu bankovních účtů ke dni 31. 12. 2014, daňové přiznání za rok 2013, případně další listiny k prokázání vzniku nepoměrně větší újmy ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen s. ř. s.).

Žalobce uvedené podklady soudu nedoložil. Žalovaný k tomu uvedl, že se k návrhu nemůže blíže vyjádřit, neboť v samotném textu žaloby absentuje sdělení, jaká nenahraditelná újma by výkonem rozhodnutí mohla být žalobci způsobena. Za této situace má však za to, že podmínky pro přiznání odkladného účinku žaloby splněny nejsou.

Ve správním spisu se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, dálniční oddělení Ivanovice na Hané ze dne 8. 6. 2012, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 17. 5. 2012, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, dálniční oddělení Ivanovice na Hané ze dne 18. 5. 2012, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 6 záznamů o přestupcích, kdy poslední záznam o přestupku je ze dne 22. 6. 2011, a to za naměřenou rychlost mimo obec 166 km/h v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h, videozáznam ze dne 17. 5. 2012 na CD s pořízeným snímkem, ověřovací list č. 249/11 ze dne 16. 11. 2011 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M. a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 16. 11. 2011 do 15. 11. 2012.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 17. 5. 2012 řídil žalobce osobní motorové vozidlo tov. zn. po silnici I/46 ve směru jízdy od Vyškova na Olomouc. V prostoru kilometru 11 v 09:34 hod byla vozidlu v úseku, kde je stanovena místní úpravou dovolená maximální rychlost dopravní značnou B20a v hodnotě 100 km/h, naměřena rychlost 136 km/h, po odečtu 131 km/h, pomocí schváleného měřicího zařízení rychlosti PolCam, umístěném ve služebním voze VW Passat, v civilním provedení modré barvy. Jelikož se žalobce dopustil stejného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, nebylo možné tento přestupek projednat v blokovém řízení. Žalobce se na místě k přestupku vyjádřil tak, že s naměřenou rychlostí nesouhlasí a s přestupkem nesouhlasí.

Dne 24. 9. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení a předvolání k ústnímu jednání na den 15. 10. 2012 v 13:00 hod. K nařízenému jednání se žalobce bez řádné omluvy nedostavil, proto správní orgán prvního stupně přistoupil k projednávání přestupku bez přítomnosti žalobce. Při jednání byly provedeny tyto důkazy: oznámení o přestupku, vyjádření obviněného, údaje z videozáznamu o přestupku zaznamenané na CD nosiči s pořízeným snímkem a výpis z evidenční karty žalobce.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 10. 2012 bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 4 písm. c) cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 17. 5. 2012 v 09:34 hod. řídil osobní automobil a na rychlostní komunikaci I/46 ve směru od Vyškova na Olomouc, kde v daném úseku je snižená místní úpravou (DZ „B20a“) nejvyšší dovolená rychlost na 100 km/h, byla žalobci pomocí silničního rychloměru typu POLCAM PC2006 výrobní č. 1240PL/2008 umístěném ve služebním vozidle VW PASSAT v civilním provedení naměřena rychlost 136 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 131 km/h, tím překročil rychlost o 31 km/h. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil opakovaně a to dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců (naposledy 22. 6. 2011).

Žalobci byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, v němž uvedl stejné námitky týkající se způsobu měření rychlosti jako v žalobě. Nesouhlasí s tím, že překročil rychlost o více jak 30 km/h, zpochybňuje funkčnost silničního rychloměru, z důvodu užívání odchylky je, dle jeho názoru, zřejmé, že přístroj neměří zcela přesně a obvinění z toho, že obviněný (žalobce) překročil rychlost o 31 km/h je potom relativní. Žalobce v odvolání připustil, že si je vědom, že rychlost pravděpodobně překročil, avšak nesouhlasí s uvedenou hranicí. Obviněný namítá, že správní orgán neuvádí, kdy proběhla a za jakých podmínek ověřovací zkouška silničního rychloměru.

Žalovaný přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, přičemž dne 29. 3. 2013 odvolání jako nedůvodné zamítl napadeným rozhodnutím.

Dle napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjistil a prokázal spáchání přestupku, jež bylo odvolateli (žalobci) přičítáno a provedl dokazování v takovém rozsahu, aby ve věci přestupku mohl objektivně rozhodnout. K námitce žalobce týkající se nepřesnosti měřicího zařízení žalovaný konstatoval, že spisový materiál dále obsahuje ověřovací list č. 249/11, který deklaruje, že silniční rychloměr POLCAM PC2006 v. č. 1240PL/2008 po provedení zkoušky zcela odpovídá údajům výrobce a požadavkům opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu a metody zkoušení při schvalování typu a při ověřování těchto stanovených měřidel, kdy konec platnosti tohoto ověření končí dnem 15. 11. 2012. Dále k žalobcem namítané odchylce měřicího zařízení žalovaný konstatuje, že odchylka $\pm 3 \%$ byla expertně stanovena pro překročení rychlosti nad 100 km/h, kdy takto stanovená hodnota obsahuje souhrn možných vlivů, které mohou měření ovlivnit. Co se týče uložení sankcí za přestupek žalobci, žalovaný je považuje za adekvátní závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti.

Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně nesouhlasí s tím, že byl uznán vinným z přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o více než 30 km/h. Svými tvrzeními zpochybňuje funkčnost přístroje. Uvádí, že pokud se při měření připouští užívání odchyly, silniční rychloměr nemůže měřit přesně správně. Dále namítá, že správní orgán neuvádí, kdy proběhla ověřovací zkouška radaru a za jakých podmínek.

Při svém rozhodování soud vychází z důkazů provedených v řízení před správním orgánem.

K námitce, že silniční rychloměr neměří zcela přesně, neboť se připouští odchylna, soud poukazuje na Doporučení k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy vydané Ministerstvem dopravy ze dne 4. 8. 2006, zn. 89/2006-160-LEG/1, v němž je stanoveno: „*Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 procenta při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, zohlednit ji musí sám policista nebo strážník.*“ Žádná právní úprava stanovení odchylny měřícího zařízení neupravuje, proto je nutné při rozhodovací činnosti správních a odvolacích orgánů dodržovat závazné sdělení Ministerstva dopravy, které obsahuje, jaká tolerance se používá při schvalování radarů a která takto zaváděna do praxe při rozhodovací činnosti (blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Nutno konstatovat, že odchylka ± 3 % se vždy používá ve prospěch přestupce.

K námitce, že správní orgán neuvedl, kdy a za jakých podmínek proběhla ověřovací zkouška, soud konstatuje, že k prokázání technické způsobilosti použitého měřícího přístroje plně postačuje ve správním spise založená kopie výše uvedeného ověřovacího listu č. 249/11 ze dne 16. 11. 2011 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Tento ověřovací list se ve správním spise nachází. Zkouška byla provedena Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M. a.s., v listu je dále stanoveno datum zkoušky (16. 11. 2011) i datum platnosti (do 15. 11. 2012). Soud tedy nemá pochyb, že tato ověřovací zkouška proběhla řádně a silniční rychloměr mohl být užít v den spáchání přestupku.

Soud dále uvádí, že pro správnou funkci měřicího rychloměru je podstatné, zda policisté přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). V ověřovacím listu č. 249/11 uvedeného přístroje je totiž stanoven závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Skutečnost, že by policisté takto nepostupovali, nikterak nevyplývá ze správního spisu, ostatně tento fakt sám žalobce nenamítá. Soud proto dospěl k závěru, policisté postupovali v souladu s návodem a měřicí přístroj v daný okamžik fungoval správně.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí o tom, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, videozáznam s pořízeným snímkem měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že zavinění předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.

Ohledně nesprávně označeného prvostupňového správního orgánu ve výroku napadeného rozhodnutí se soud přiklonil k názoru žalovaného. Ve výroku napadeného rozhodnutí je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále označeno datem vydání a číslem jednací. Označení žalobce i řešené otázky, která je předmětem řízení (přestupek žalobce) se též shoduje s prvoinstančním rozhodnutím. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012 - 72, dle něhož „[ne]správná identifikace“ prvoinstančního správního rozhodnutí ve výrokové části rozhodnutí odvolacího správního orgánu, která je svým charakterem zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu z roku 2004, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani jinou vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“ V tomto konkrétním případě je nepochybné, že se jedná o zřejmou nesprávnost a napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce dále v žalobě podal návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce byl soudem vyzván k předložení podkladů výše uvedených, aby o tomto návrhu mohl rozhodnout. Žalobce však na výzvu soudu nijak nereagoval. Žalovaný se k přiznání odkladného účinku žalobě vyjádřil nesouhlasným stanoviskem.

Soud konstatuje, že podání žaloby nemá odkladný účinek. Krajský soud však může žalobě na návrh žalobce přiznat odkladný účinek a pozastavit tak účinky napadeného rozhodnutí po dobu soudního řízení, pokud shledá splnění podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s., kterými jsou: výrazná disproporcionalita újmy způsobená žalobci v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

S ohledem na to tedy krajský soud přistoupil k posouzení kumulativního splnění shora uvedených zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku, přičemž důvody možného

vzniku nepoměrně větší újmy žalobce oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci žalobce. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto žalobce, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něho znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se žalobce v souvislosti s napadeným rozhodnutím žalovaného obává, by pro něho byl zásadním zásahem.

Pokud jde o splnění druhé zákonné podmínky, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, zde krajský soud vychází z povahy věci a z obsahu soudního a správního spisu, včetně vyjádření žalovaného správního orgánu.

V nyní projednávaném případě žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, které by mu mohly způsobit nepřiměřenou újmu. Uvedené nedoložil ani na dodatečnou výzvu soudu. Soud tyto skutečnosti nemůže dovozovat či doplňovat.

Institut odkladného účinku je pravidelně spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, zejména odvoláním. Jak již bylo řečeno, podání žaloby ve správním soudnictví odkladný účinek nemá, a jeho případné přiznání spočívá v určité mimořádnosti, neboť stále platí zásada presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů a je na žalobci, aby předložil, proč je právě v jeho případě potřeba danou zásadu prolomit a pozastavit účinky napadeného rozhodnutí. To se žalobci v daném případě nepodařilo.

Krajský soud proto podané žalobě odkladný účinek podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně